

PACTE NUCLEAR

L'Iran: els bons acords generen protestes

Anàlisi

RAFAEL GRASA
BARCELONA

L'acord assolit entre els Estats Units i els 5 amb l'Iran és senzill. Estableix que durant sis mesos Teheran congelarà i redueix el seu programa d'enriquiment d'urani i els aliats (inclosa la UE) redueixen les seves sancions. En aquest període, se seguirà el que s'ha acordat i, si s'ha respectat, es buscarà un acord definitiu: renúncia, amb garanties de revisió sòlides, a tot programa de proliferació nuclear a canvi de l'eliminació total de sancions i normalització de relacions. Sens dubte, Obama i Rouhani hi guanyen: l'un evita un atac militar a l'Iran, propi o d'Israel; l'altre preserva el seu règim en alleugerir les privacions de la ciutadania. A mitjà termini, els Estats Units obren un horitzó per redissenyar la seva presència regional, desequilibrada pels canvis

i per l'impacte de l'arc de crisi entre xiïtes i sunnites, i l'Iran s'allunyaria una mica de la condició d'estat indesitjable. Un molt bon acord.

L'Iran es compromet a aturar l'enriquiment d'urani per damunt del 5% (entre el 3,5% i el 5% serveix per a reactors; a partir del 20%, per a propòsits mèdics; a partir del 90%, per a bombes); a "neutralitzar" les seves reserves d'urani a prop del 20% impedit-ne nous enriquiments; a no instal·lar més centrifugadores i a fer inoperatives entre el 50% i el 75% de les actuals; a no incrementar les reserves d'urani enriquit al 3,5%; a aturar la construcció del reactor d'Arak i a no fer-lo servir per construir plutoni; a donar informació sobre les seves activitats i a permetre accés habitual a l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica.

Les sis potències es comprometen a reduir les sancions de "manera limitada, temporal, reversible i focalitzada"; a no imposar més sancions sobre el tema nuclear si l'Iran compleix el que s'ha acordat; a suspendre algunes sancions sobre el comerç

El representant iranià ahir a la seu de l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica. ALEXANDER KLEIN / AFP

d'or i de metalls preciosos, d'exportacions petroquímiques i d'indústria automotriu de l'Iran; a concedir llicències per a reparacions i inspeccions d'algunes aerolínies iranianes, i a transferir 4.000 milions de dòlars en concepte de vendes de petroli.

Per tant, es creen expectatives i incentius, per a les dues bandes, per afavorir les negociacions futures. Res és irreversible i hi ha mecanismes de vigilància sòlids. En el pitjor dels casos, res seria pitjor que ara.

Per què, doncs, l'oposició interna als Estats Units, entre republicans i demòcrates, el rebuig d'Israel i el mal-estar inicial de l'Àrabia Saudita (seguit d'una acceptació poc entusiasta)? No protesten per l'acord. Àrabia té por de perdre pes específic a la regió; Israel hi està en contra per raons no confessades: sense risc de proliferació nuclear, és evident que és l'única potència nuclear regional, fora del Tractat de No-prolifерació Nuclear. No protesten, doncs, per l'acord o per la probabilitat que fracassi, sinó per por que permeti avenços importants. Sol passar amb els bons acords. —